

ποιητοῦ, καὶ ἅπασι αὐτοῦ σχεδὸν αἱ ἰδέαι ἐπαναφαί-
νονται ἐν αὐτοῖς. Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν εἰναι ἐμφανικώτε-
ροι καὶ πρωτοτυπότεροι, σπανιώτατα ὅμως ἔχουσιν
πῦρ τοσοῦτον ἁληθές, καὶ τοσοῦτον μεταδοτικὸν ἐν-
θουσιασμόν. Τίς π. χ. ἐψάλε τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐτυ-
χίαν τοῦ νικητοῦ, ἐπανερχομένου ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν, ὡς
ἔλεγον ἐν Σπάρτῃ, παρὰ τὸν Τυρταῖον ἐν τοῖς ἐξῆς. (α)

α Ξυὸν δ' ἐσθλὸν τοῖτο πόλην τε παντὶ τε δήμῳ
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη
Νωλεμῶς, αἰσχυρὰς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθεται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
Θερσύνη δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἀνδρα παρετιῶ.
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἰψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηγείας, σπουδῇ τ' ἔτρεψε κῆμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὦλετο θυμὸν,
Ἄστυ τε καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείετας,
Πολλὰ δὴ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοῖσσι,
Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένους.
Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν θυμῷ, νέοι ἡδὲ γέροντες,
Ἀργαλέον τε πόνον πᾶσα κίχηε πόλις.
Καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίστημοι,
Καὶ παῖδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέποτε κλῖος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ.
Ἄλλ' ὑπὸ γῆς περ ἰὼν γίγνεται ἀθάνατος,
Ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε μαρναμένον τε
Γῆς πέρι καὶ παῖδων, θούρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Ἦν δὲ φύγῃ μὲν Κῆρα ταναηλέος θανάτοιο,
Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλῃ,
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἡδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀθήνην.
Γηράσκων δ' ἄστυ μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν οὔτ' αἰδύς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
Εἰκούσ' ἐκ χώρης, οἳ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
Πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθίης πόλεμον.

Ἐξ ὧν τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν ἐλεγείων
τῆς ἀρχαιότητος, αἱ μόναι ἄχρις ἡμῶν περισωθεῖσαι
εἰσιν, αἱ καὶ δλίγαι, αἱ τοῦ Τυρταίου καὶ Καλλίνου, δὲς
δ' εἰπεῖν καὶ ἡ τοῦ Σόλωνος ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας
τοῦ Δημοσθένους μνημονευμένη, (6) ἥ τις εἶναι σεβρὰ
καὶ θαλκτικὴ παρόρμησις πρὸς τὴν δικαιοσύνην, τὸν
ἔρωτα τῆς Πατρίδος καὶ τὴν δόμνοιον. Πείραν τοιοῦ
του πινος παρέχει ἡμῖν ὁ Κ. Delavigne δι' ὧν λέγει
ἐν τῇ Γ. αὐτοῦ Μεσσηνιαδὶ καὶ τοῖς τελευταίοις στίχοις
τῆς Ἀγ.

Nous devons tous nos maux à ces divisions
Que nourrit notre intolérance.
Il est temps d'immoler au bonheur de la France
Cet orgueil ombrageux de nos opinions.

(α) Στοβ. 41, 1.

(6) Δημοσθ. Περί Παραπρεσβ. σελ. 421 ἐκδ.
Ρεύσκ.

Οἱ στίχοι οὗτοι τῇ ἀληθείᾳ ἀναπολοῦσιν εἰς τὴν
μνήμην ἡμῶν τὴν ἀληθῆ γυναικὴν λέξιν τῶν ἀρχαίων,
τὴν λέξιν τοῦ Σόλωνος καὶ Θεόγνιδος, ἥ-τον μὲν γοργὴν
ἤ-τον ἐνεργὸν τῆς τῶν πρὸ αὐτοῦ, σεβρωτέραν ὅμως
καὶ μεγαλοπρεπεστέραν. Μαίζων καθίσταται ἡ ἐπὶ τῇ
ἁπλοείᾳ τῆς ἐλεγείας τοῦ Σόλωνος τῆς ἐπικαλουμένης
Σαλαμῖνος θλίψις ἡμῶν, ὅταν ἐνθυμηθῶμεν τὸ μαγι-
κὸν ἀποτέλεσμα ὅπερ ἀπέτελεσεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους
ἡ ἐκ στομάτος τοῦ Σόλωνος ἀπαγγελία τῆς ἐλεγείας,
ὥς τε καὶ νὰ ἐκστρατιεύσωσιν αὐτοὶ ἀμέσως ἐπὶ
τοῦς Μαγάρεις, καίτοι θάνατον προκαταγενοκίτες πα-
τὸς ὅστις ἤθελέ ποτε ἀναφέρει ὅτι οἱ Μαγάρεις ὑπέρ-
ξαν τοσοῦτον ἰσχυροὶ ὥστε νὰ κοριεύσωσιν ἀθηναϊκὴν
τινα πόλιν (α). Ἐκ ταύτης τῆς ἐλεγείας δὲ τῶ μόνον
ἡμῖν ὑπολείπονται στίχοι (6).

Εἰς εἰκοτολογίας μόνον δυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν
ὁμοίως καὶ περὶ τῆς τοῦ Μιμνέρμου ἐλεγείας προκει-
μένου λόγου τῆς ἐπιγραφόμενης α Πόλεμος Σμυρναίων
πρὸς Γύγην καὶ Λυδίου (γ), καὶ περὶ τῶν ἡρωικῶν
ἐλεγείων Σιμωνίδου, ὅστις εἶχε ψάλλει τὰς ἡτίας τῶν
Περσῶν, καὶ τὰς ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἐπ' Ἀρτεμίσιον ναυ-
μαχίας (δ). Τοιούτοις ὅμως καὶ ἐν ὀψιαιτέροις χρό-
νοις ὁ Καλλιμάχος ὕμνησε διὰ στίχων ἐλεγειακῶν
τὴν Σωσιγείου νίκην, (ε) καὶ ὁ Προπέρτιος κατὰ τὸ
παράδειγμα τῶν Ἑλλήνων ἀνέμειξεν εἰς τὰς ἑρωτικὰς
αὐτοῦ ἐλεγείας ἄσμα θριαμβευτικὸν περὶ τῆς ἐν Ἀκτίῳ
μάχης (ς).

Ἐκ τούτων ὅμως βλέπει τις ὅτι ἡ ἐλεγεία εἰς δι-
ξαστικὸν τῶν νικητῶν ὕμνον καταντήτατα, ἑστράπη
πολὺ τῆς ἀρχικῆς τροχίᾳς εἰς ἣν εἶχον περιορίσασαι
αὐτὴν οἱ εὐρέται αὐτῆς. Εὐθὺς κατόπιν διηρόθη εἰς
πλείονας καλῶς διακεκριμένους κλάδους. Ἡθικωτέρα
παρὰ τῷ Σόλῳ, πρέλαθεν διὰ γυναικῶν χαρ-
κτῆρα παρὰ Σόλῳ, Φωκυλῖδῃ καὶ τοῖς αὐτῶν μιμη-
ταῖς. Ὁ Μίμνερμος διὰ τῆς ἐλεγείας, θλίψις κα-
χαρὰς καὶ παραφορὰς ἑρωτικὰς ἐψάλε ὁ Φιλητᾶς κα-
ὁ Καλλιμάχος ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὁ Οὐβίδιος, Τιβούλ-
λος καὶ Προπέρτιος ἐκ τῶν Λατίνων, ἡκολούθησαν τὸ
παράδειγμα ἑκείνου εἰς τὸν Σιμωνίδην δὲ μάλιστα
ὁρεῖται ἡ ἐλεγεία τὴν ἐπικηδείαν αὐτῆς μορφήν δι' ἣν εἶπε
καὶ ὁ Boileau. (ζ)

La plaintive élegie, en longshabits de deuil.
Sait les cheveux épars gémir sur un cercueil.

Θὰ ἐπανεῖλθω εἰς τὴν ἐλεγείαν τὴν ἐπιγραφομένην
Δαράνην, προκειμένου λόγου περὶ τῆς μιμήσεως ἣν
ἐποίησατο αὐτῆς ὁ Γάλλος ποιητής. Λέγω δὲ τὸν

(α) Πλουτ. Σόλ. 8.

(6) Πλουτ. αὐτόθι καὶ Διογ. Λαερτ. 28.

(γ) Πανσαρ. II, 29

(δ) Σχολ. Ἀριστοφ. Γυν. 5. 1402. Σουῖδ. λ.
Σιμωνίδης.

(ε) Ἀθην. Δειπν. IV, 144.

(ς) Propert. IV, 6.

(ζ) Art Poet. II, 40.